Дървото с пантофки

Една сутрин селянинът Пиетро отиде в овощната градина с намерение да бере ябълки. Ябълковото дърво беше в центъра на една ливада. Докато се приближаваше, Пиетро забеляза между листата на дървото разноцветни топове: сини, жълти, розови, виолетови.

- Колко странно! Никога не съм виждал сини ябълки. Какви ще са това?

Пиетро се приближи и мистерията се изясни: по клоните сред листата стотици пантофки се полюшваха на свежия вятър.

- Накой ли хрумнало листата да окачи толкова много пантофки на моето дърво? - се запита Пиетро.

Покатери се на дървото, за да прогони добре тази работа. Видя, че пантофките се държаха за клоните посредством опашици. В същост те бяха порцеланови

на дървото вместо ябълка.

Пиетро не вярваше на ушите си. Опита се силно по крака, за да се увери че е буден. Нямаше съмнение, не сънуваше. Дълго отлагане тези хубави панталони. Имаше ги всякакви: с тиранка, с катарама, с двойна подметка и тънки каишки.

Пиетро отвъсна една панделка. Той я взе в работилницата си и я прегледа, после я пробва и тя като с магия му стана по мярка. Пиетро взе тези обувките които му стояха и които най-много му харесват, а останалите ги продаде. Когато Пиетро обу едни гиби кафяво-червени обувки той се почувства млад. Той обу другите обувки които затъжи, но нищо не стана той так си остана стара и голям, после пък реши дали продаде които остави любимия си гифт обувки. Той отиде до тъкмарка и продаде дузина. На другият ден

той продаде остатъка. На другия ден той отишал в замъка на цара по неговия заповед. Петър му дал обувки от много здраво и върло тях сложени скъпоценна камъни. Когато продил всичките обувки и си оставил любимите му, Петър ги обул, после леко полетал с обувките и стигнал до един замък който бил пазен от шест великани и един дракон. Той се приближил до замъка и известил великаните го познали по обувките и пуснали Петър.

Станало е радостно за завръщането на Петър. Петър незнаел какво става. Той попитал най-добрият великан. По останалите великани го гъдели, обули му обувките и го вдигнали в количката. После Петър се сетил за тях и им обяснил всичко че той ги пълни без обувки, а с обувки станал по-

толковин ман ге забрива дора и мина
на цафат и на съседите му.
От там наседне мой дежинал
щастливо без обувки при великанците
и го напривин ан цур.

По Лазар
Павлов